

Føllethingsvalgene i forrige Sommer; jeg sagde udtryffeligt, at den offentlige Mening væsentlig var dannet i de dannebe Klasser, og deri tror jeg, at jeg har Ret. Søvrigt erkjender jeg, at almindelige Rigsdagsvalg baade til Føllethiinget og til Landsthiinget jo vilde være en, ialtsald i politiff Henseende, fuldkommen gyldig Udtalelse af den offentlige Mening. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, og det er jo da heldigt, at der nu i September Maaned forestaar nye Valg af næsten det halve Landsthiing, thi saa ville jo ialtsald Landsthingsvalgerne kunne komme til at udtale deres Del af den offentlige Mening.

Johannsen: Der faldt en Hentydning fra det ærede 5te Medlem for 9de Kredts (Brach), som særlig gav mig Anledning til at begjære Ordet; men desuden føler jeg det som min Pligt, efter hvad jeg har udtalt tidligere ved denne Sags Behandling her i dette Thing, at udtale en varm Tak til enhver især af de Mænd, der have haft den vanskelige Opgave at løse dette Spørgsmaal, ganske uanset hvilket Standpunkt de staa paa i politiff Henseende. Jeg føler dette som en Pligt for mig, fordi jeg betragter det Resultat, som her er naaet, som heldbringende for vort Fædreland og for de Fremmede, som vi trænge til paa næsten alle mulige Omraader. Jeg nærer derfor det samme Haab, som det ærede Medlem for 9de Kredts (Brach) nærer, nemlig at dette maa være Indledningen til en Forstaelse mellem de forskjellige Partier. Paa hvilken Side man end staar, tror jeg, at man maa beklage, at Partierne have staaet saa skarpt overfor hinanden, som det har været Tilfældet, hvilket jo er Grunden til, at vi ikke have kunnet naae til et Resultat paa de mange Omraader, som vi jo ere enige om at ønske fremmede. Jeg udtaler derfor en varm Anerkjendelse til enhver især af de Mænd, som have løst denne Opgave, og jeg haaber, at en saadan bedre Tilstand maa komme tilfæde i vort lille Land og bringe de bedste Følger og Frugter for det.

N. Nasmussen: Jeg har begjæret Ordet for at tilkjendegive, at jeg tror, at den almindelige Mening vil optage det som meget gavnligt, at vi faae en Finantslov. Der kan jo godt tvistes om, hvem der har vundet Mest, og hvem der har vundet Mindst, men jeg tror, at det ikke bør glemmes, hvorledes Situationen vilde være, hvis Rigsdagen stilletes ad, uden at vi fik en Finantslov; hvorledes vilde saa Dommen falde? Vi maatte jo da gaa hjem næsten som en Flok vaade Hunde Allefammen. For dette Things Vedkommende vil jeg sige, at jeg tror, at det er en

feil Opfattelse, at det for dette Things Vedkommende er en Udmygelse, det kan aldrig være en Udmygelse at komme tilrette om et Lovforslag i Rigsdagen. Ganske vist, naar der opstilles Stridspunkter, som opstilles som ufravigelige, hvorledes Situationen end er, saa for dem, der have sat sig en saadan fix Ide i Hovedet, og som kun meget vanskeligt kunne komme i Tanke om, at denne Ide ikke bliver fuldt tilfredsstillende, er det en Udmygelse, men for Landsthiinget at vedtage denne Finantslov kan det aldrig blive en Udmygelse, men bliver ganske det Modfatte af en Udmygelse; det bliver Anerkjendelse. Hvilket Held og Lykke det ellers vil bringe, er skjult, men at vi Allefammen maa være glade ved, at Rigsdagen kommer tilrette om en Finantslov, som der vel aldrig bliver Tvivl om, at Regjeringen godtkjender, maa være et meget tilfredsstillende Resultat. Jeg skal, dersom det kunde tjene til en Advarsel ogsaa for dette Things Vedkommende til ikke at gjøre sig stridbart paa Punkter, som egentlig i og for sig selv ere uholdbare, spørge om, hvorledes den høitærede Regjering og dette Things Flertal vilde bære sig ad for at faae et høire Lovningstillæg, end man kunde faae det andet Thing til at gaa ind paa, og jeg vilde gjerne vide, hvorledes den høitærede Regjering og dette Things Flertal vilde bære sig ad med at faae 5 Mill. Kr. til at bygge et Krigsskib for, naar det andet Thing kun vilde bevilge 3 Millioner. Det overgaar idetmindste min Forstand, saa længe vi overhovedet skulle have en konstitutionel Forsamling med bevilgende Myndighed. Hvad Universitetet angaar, da kan der naturligvis tales, om det var berettiget, at denne Anmærkning stod paa Finantsloven eller ei, om der overhovedet skulle være en Anmærkning; men jeg gad dog nok vidst, hvorledes Regjeringen eller det Ministerium, som styrer den Del af Administrationen, skulde faae Penge til Universitetet uden Bevilling. Jeg gad vidst, hvorledes man vilde komme afsted med at faae Mere, end der stod i Finantsloven, at Statskassen skulde yde, nemlig et Tilskud til Universitetets Fornødenheder af 50,000 Kr. Jeg gad vidst, hvorledes den Minister, der styrer Universitetets Anliggender, skulde faae Mere af Statskassen. Nei, Landsthiinget var efter min Mening kommet vel høit op med sine Paastande, og at det saaledes har maattet give mere Kjøb end ventet, er ikke mere end Løn som forjent. Jeg haaber, at de, der nu raabe saa høit, en anden Gang ville vogte sig derfor, inden de vide, om deres Raab finder Øjenklang; thi ligesaa Lidt, som Føllethiinget fik ud af sine Stridspunkter i 1877, ligesaa Lidt faar Landsthiinget ud af sine Stridspunkter denne Gang. Jeg mener, at det kan være ret passende, at man paa begge Sider faar en Fornemmelse af, hvad